

VYMAHAČ

Skutečný příběh
za hranou zákona

Ivan Galambica

VYMAHAČ

Skutečný příběh za hranou
zákona

Ivan Galambica

Copyright

Autor: Ivan Galambica

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-54-3 (epub)

978-80-87856-55-0 (mobi)

978-80-87856-56-7 (pdf)

CITÁT:

DLUH SE TI DO DOMU PROTÁHNE ŠKVÍROU MEZI OKNY, ALE VEN JEJ NEVYHODÍŠ ANI OTEVŘENÝMI VRATY.

KAPITOLA PRVNÍ

Jmenuji se Jan Beneš, je mi 26 let a moje současná adresa je v jedné české věznici. Byl jsem odsouzen za několik paragrafů, z nichž nejzávažnější je vražda. Můj souhrnný trest zněl na 13 roků odnětí svobody. Řečeno strohou mluvou rozsudku.

Nechci se obhajovat, ani nalézt pochopení či odpuštění. Nechci se dokonce ani svěřovat. Důvod, proč píši následující řádky je ten, že chci nějak svůj dosavadní život zrekapitulovat. Vychovatel, zde ve věznici mi doporučil jakoukoliv zájmovou činnost. Je to úsměvné. Možná, že moje zájmová činnost budou následující řádky. Třeba mi to pomůže k tomu, abych sám sebe pochopil, abych našel odpověď na to, co jsem vlastně provedl, ale hlavně, proč se to stalo. Také by mohl můj příběh i varovat. Varovat ostatní. Ale přiznám se, že o to mi vlastně vůbec moc nejde. Je mi to jedno. Každý je odpovědný sám za sebe. Já za nikoho jiného neodpovídám.

Rozhodl jsem se, že nic nebudu zamlčovat. Proto také můj příběh, bude jen popsáním toho, co jsem skutečně zažil. Z důvodů skutečnosti, že si nepřeji, aby můj příběh byl „cenzurován“ zde sloužícím vychovatelem, budou jednotlivé části knihy vynášeny z vězení neoficiální cestou a až venku budou přepisovány do podoby příběhu. Proto také jméno jistě pochopíte, že zvolené jméno Jan Beneš, není ve skutečnosti mým pravým jménem.

Hlavní aktér, ten, co za tím vším stojí, totiž stále běhá na svobodě. Nejde mi o to nějak ho potopit. Ale zamlčovat nic nechci, takže povím vše, co vím, jen jména trochu pozměním.

Budu si připadat jako Fučík. Julius Fučík. Tomu taky pronášeli motáky z vězení a on pak vydal svou *Reportáž psanou na oprátce*. No, když se nad tím zamyslím, tak k Fučíkovi mám docela daleko. Jediné, co nás

(možná) spojuje, je skutečnost, že oba máme zkušenosti s pobytem ve vězení. Ale zde (myslím si), naše podobnost končí.

Kdybych měl hledat nějakou postavu, se kterou bych se porovnal, již dávno mě napadla jedna známá literární postava. Je to Raskolnikov. Hrdina románu **Zločin a trest**. Ten román jsem četl v patnácti. Byla to povinná četba, kterou ovšem skoro nikdo ve skutečnosti nečetl. Všichni to opisovali od dalších. Jenže já si to vážně přečetl. Nelíbilo se mi to. Ale dočetl jsem to. A nyní cítím, že to je přesně moje parketa. Raskolnikov, to jsem přesně já. Můj příběh je vlastně příběhem novodobého Raskolnikova, zasazeného do českých reálií a současné doby. To je ale trapné srovnání.

Jsem gambler, lichvář, podvodník, homosexuální prostitut, vymahač dluhů a vrah. Taky jsem znásilnil jednu ženu. Mnoha lidem jsem ublížil a mnoho svých dluhů dodnes nesplatil a zřejmě nikdy v životě nesplatím. To bych mohl mít na vizitce. Zní to strašně.

No, ale taky jsem normální kluk. Honza Beneš. Člověk. Jsem člověk, který má jméno, osud, dovede cítit radost i smutek. Jsem člověk, který má svojí matku. Člověk, co se nějak do své situace dostal. Člověk, který nějak v určitý okamžik reagoval. Asi špatně, to je možné, to uznávám, ale rozhodně jsem nepřišel do Prahy s úmyslem, že se ze mne stane to, co se ze mě stalo. Tedy nikdy bych nemyslel, že budu tím, co jsem uvedl, že jsem. Taky bych totiž mohl říci, že jsem sportovec. A myslím, že docela dobrý sportovec. Mám v karate 1. dan, což je docela dost. Také dobře plavu a na bench press zvedám 100 Kg. Ještě teď, v pohodě udělám 80 poctivých kliků za sebou. To bych možná taky mohl mít na vizitce. Z druhé strany té vizitky. Teď jen bude záležet, na jakou stranu té mojí vizitky se podíváte jako první. Na rubovou, nebo na lícovou?

Živil jsem se půjčkami. Tedy abych byl přesnější, činností kolem půjček. Spíše nežli poskytováním půjček jsem ovšem pro dvojici lichvářů vymáhal dluhy. Občas jsem taky něco půjčil, ale spíše až později po mém příchodu do Prahy. Účtoval jsem si úrok, jedno procento denně. Když jsem si to tak rekapituloval, tak za necelé tři roky, co jsem se této činnosti věnoval, mi prošlo rukama možná tak dvacet miliónů. Možná víc. Nebyly to ale moje peníze.

Já sám jsem si ovšem také nežil úplně špatně. Byly okamžiky, kdy se mi dost dařilo. Myslím, že za ty tři roky jsem mohl mít příjem, pro svoji osobní potřebu, tak někde kolem tří až čtyř miliónů. Což dělá nějakých 150 000 korun čistého měsíčně. Průměrně samozřejmě. Někdy jsem měl peněz, že jsem nevěděl co s nimi a někdy jsem zase neměl ani na polívku.

Peníze jsem tehdy ale celkově neměl špatné. Ted' sedím tady a můj veškerý majetek má hodnotu tak do jednoho tisíce korun. Moje dluhy jsou velké. Nevím ani kolik. Ale myslím, že tak dva, možná tři milióny. Možná víc. Nevím. Vážně.

Když jsem to tak počítal, tak jen do hracích automatů, v okamžicích, kdy jsem byl, jak se říká „ve formě“, tak jsem byl schopný naházet každý den tak padesát až sto tisíc korun. Spíše to ovšem bylo blíže k té stovce. Každý den!!! Já nehrál žádné mincové srágoxy. Vždycky jsem hrál jenom VLT, Dreamplaye a tak. Měl jsem takovou strategii. Prostě jsem dal deset tisíc do jednoho automatu a dal sázku za stovku a pustil autostart. Buď mě ten automat pustil výš, tak jsem pak zvednul sázku, nebo mě totálně stáhnul a to jsem potom šel na druhou, vedlejší, mašinu a jelo se stejným způsobem dál. Jak říkám, za večer jsem tam obvykle nechal tak padesát až sto tisíc, ale taky jsem občas něco vybral. Pamatuji si, jak jednou jsem na jednom VLT hrál hru zvanou GOLD81. Z deseti tisíc, které jsem do automatu dal, jsem měl nahráno skoro 600 000 Kč. Dal jsem pak sázku za 1000 Kč otočku. Tedy jedno otočení za tisícovku. Nepřišlo vůbec nic, několik otoček. Totálně mrtvo. Tak jsem 450 000 Kč vybral. Ten večer to byl veliký mejdan! Tehdy se zadařilo.

No, a když se pro změnu nedařilo, odcházel jsem z herny s tím, že si tam druhý den pro ty peníze zase přijdu. Věděl jsem, že ten a ten automat je plný, takže občas stačilo tam pak dát zase třeba desítku (deset tisíc korun) a člověk pobral peníze zpátky. To mě dovedlo dost naštvat, když jsem dal třeba třicet do jedné bedny a nic. Pak když jsem přišel další večer a barmanka mi řekla, že mezitím tady byl nějaký cikán, dal tam tisícovku a pobral třeba padesát. No to bych vážně vraždil!!!! Moje peníze. Jak mi někdo může brát moje peníze? Skutečně jsem to bral tak, že v tom automatu na mě ty moje peníze ze včera měly počkat.

Protočil jsem docela dost. Myslím, že v baru U Mimoně jsou ted' docela nešťastní. Ne proto, že by mě nějak zvlášť milovali, ale myslím, že jim tam málokdo dělal takový tržby, jako já. Bože, jaký já byl ale kretén! To

byl jiný život. Jako by to nebyl život můj, ale když na to vzpomínám, jako by to byl život někoho jiného. No ale popořádku.

Tak odkud tedy začít? Říká se, že nejlepší to bývá od začátku.

Takže já jsem Jan Beneš. Jsem ročník 1987. Pocházím z Krnova, což je menší město ve Slezsku. Mám střední školu, měřím 198 cm, vážím...no asi 100 kilo, tak nějak. Do Prahy jsem v červenci roku 2006. To mě bylo 19 let. Přijali mne na vysokou školu. Na VŠE. Tedy Vysokou ekonomickou školu. Nebyl jsem tam ani jednou. Ale k tomu se dostaneme.

Do Prahy jsem přišel už v červenci, abych si tady našel nějaké bydlení a brigádu. Bylo mi devatenáct a měl jsem tady bratrance, který mi nabídl, že můžu pro začátek bydlet u něj.

Máma na cestu dala deset tisícovek. Upekla řízky a vyslala mě do světa. Je to jak z pohádky o toulavém Honzovi, nebo takové nějaké podobné. No něco jako pohádka můj příběh ze začátku možná i byl. Možná.

Nejsem žádný buran, co padne na zadek z toho, že je v hlavním městě. Když jsem dorazil na Florenc, tak se mě ale přesto zmocnil takový svíravý pocit. Přitom, k tomu ovšem nebyl skutečný důvod. Měl jsem přece před sebou dva měsíce naprosté pohody, kdy jsem si měl jenom najít nějakou práci a bydlení, ale zatím se o mě v naprosté pohodě postará můj bratranec. Takže jaké obavy?

Bratranec se jmenoval Milan a byl to dobrý kluk. Když nám bylo čtrnáct, zkoušeli jsme spolu kouřit špeka (tedy odborně řečeno marihuanu). Mně to nic neříkalo, ale on v tom pokračoval dále. Když bydlel ještě v Krnově, tak nebyl žádný maxi hulič. Ale občas si jointa dal. Byla s ním docela sranda. Tady v Praze se trochu zkazil a hulič se z něj stal. Ale na to jsem přišel až později.

Milan bydlel na Jižním městě v pronajatém bytě. Na stanici metra Háje. Hned na Florenci, na autobusovém nádraží, jsem se po příjezdu seznámil

s jednou pěknou blondýnou. Jmenovala se Lea, hledala autobus do Jihlavy a vypadala zmateně. Pozval jsem jí na kávu a ona šla. Měla čas, autobus jí jel za hodinu. Vyměnili jsme si čísla telefonů a docela jsme dobře pokecali.

Lee bylo 21 let, pracovala v realitách, říkala mi, jak se jí dobře vede. Mluvila o provizích v řádech desetitisíců, a kolik procent ona z toho má. Přitom měla na sobě ošoupané džíny, koženou bundu co pamatovala lepší časy a čekala tady se mnou na autobus. Lea vyprávěla, jak před rokem přijela z Jihlavy, bez koruny a teď díky práci v realitách je na tom fakt vážně, ale opravdu dobře. Praha je prostě zlatý důl. Pro šikovného člověka, samozřejmě. Pro lenocha to tady není.

Lea byla pěkná. Blondýnka, prsa dvojky, pěkná postava. Nádherný oči. Kočka. Pořád něco povídala. S holkami jsem měl nějaký zkušenosti od patnácti. U nás v Krnově se to řešilo jednoduše. Nejlepší jsou diskotéky a zábavy. Pražský holky jsem neznal, takže jsem vlastně nevěděl, jak na ně, ale Lea je vlastně stejně z Jihlavy. Buran, jako já. :-)

Když jsme se loučili, dal jsem Lee pusu. Asi minutu před tím, nežli jsem jí tu pusu dal, tak jsem přemýšlel, jestli to udělám. Jestli „do toho půjdu“. Není to jen tak, začít z ničeho nic líbat holku. V Praze. No a pak, když jsem se rozhodl, že do toho půjdu, tak jsem si zase říkal, jakou pusu, že jí vlastně dám? Na tvář? Na pusu? Nebo rovnou klasickou ostrou líbačku? Můj táta, když ještě žil, vždycky říkal „zlatá střední cesta“. My s kamarády jsme to pak komolili a říkali jsme „zlatá střevní cesta“. Takže jsem se rozhodl pro zlatou střevní cestu a dal jí krátkou pusu na pusu. Ona se nechala políbit, naklonila se ke mně, a když jsem jí políbil, zůstala s přivřenými očima nakloněná, jako by čekala něco víc. Vypadala trochu zklamaně, že jsem se okamžitě k ničemu dalšímu neměl. Sakra, co by chtěla? Známe se přece sotva hodinu? Tedy ty dnešní holky...! Naklonil jsem se k ní a dal jí pořádného „francouzáka“. Byl to snad minutový polibek a moje ruce si při tom taky přišly na své. Ona se potom pomalu odtáhla a řekla

-Nespěchej...- a utekla na nástupiště na autobus. Cestou mi zamávala a ukázala palec a malíček ruky tak, jako že si ještě zavoláme.

Hm. Prý nespěchej. Kdyby bylo na mě, já bych zůstal u obyčejné pusu. Ale je fakt, že pak bych zase na sebe byl pěkně naštvaný, jako, že proč

jsem to nezkusil víc a tak. Takže vlastně ona byla z nás dvou ta chytřejší. Ale zase co je to za holku, když se takhle hned líbá s klukem, kterého sotva zná? No, nebo je to tady v Praze prostě normální. Prostě to tady tak chodí. Lidi se míjejí ve strašném spěchu, a když je někdo s někým déle jak třicet minut, už se znají a můžou v klidu mít spolu třeba sex. Třeba. Tak je to tady v Praze zřejmě normální.

Zaklonil jsem hlavu a podíval se do sluníčka. Život je nádherný, říkal jsem si v duchu. Bylo mi devatenáct, v kapse jsem měl asi deset tisíc, právě jsem se vášnivě líbal s holkou, kterou jsem před hodinou ani neznal a svět mi ležel u nohou. Na celé zeměkouli nebylo šťastnějšího člověka.

KAPITOLA DRUHÁ

Bratranec Milan mě ubytoval v jedné místnosti. Měl pronajatý panelákový byt 3+1, kde sám obýval jednu místnost, druhá (s balkonem) byla moje a třetí patřila nějakému studentskému páru, ale oba dva momentálně byli na prázdninách. V Turnově, nebo v Trutnově, to už jsem zapomněl kde.

Milan mi vše ukázal a vysvětlil, což zabralo asi deset sekund. Vlastně mi jen řekl

-Tady je záchod, tady koupelna a tady se zouváme. Bydlíš tady- a ukázal na dveře

Vešel jsem do svého pokoje. Milan přišel asi za minutu.

-Máš prý nějaký prachy...říkala máma...jako na nájem ? - dodal.

Z toho jsem pochopil, že mluvil s tetou, tedy s mojí tetou a jeho mámou. Už v Krnově jsme se po telefonu domluvili, že mu budu dávat 4500 Kč měsíčně. Trochu mi ale udělal čáru přes rozpočet, protože si ode mě vzal hned 9000 Kč s tím, že to je na dva měsíce. Tenhle a příští. Zbylo mi 1000 korun a to bylo všechno na jídlo, co jsem měl. Inu to to pěkně pokračuje, říkal jsem si pro sebe v duchu.

Večer Milan přišel, jestli půjdu s nimi na pivo. Trochu mě zarazilo, že se u mě objevil s nějakou holkou. Byl jsem celé odpoledne zalezlý v pokoji a nevšiml jsem si, že někdo přišel. Byla to Soňa, Milanova holka. Jít se mi moc nechtělo. Tedy vlastně chtělo. Pivo mi chutnalo, to ano, ale neměl jsem moc peněz. Milan mě přemluvil s tím, že si dám jedno dvě a můžu jít domů. Dvě dvacký na pivo snad ještě mám, nebo ne? Hučel do mě Milan. Řekl jsem, že půjdu a zvedl se z křesla.

Od tohoto okamžiku za tři hodiny jsem seděl u osmého piva v hlučném baru, kde promítali nějaký sport na plátno na zdi, bylo tam mraky lidí a byla tam děsná sranda. Utratil jsem skoro 500 Kč. Nechápu jak. Měl jsem osm, nebo devět piv a dvě vodky. Taky jsem koupil pivo Milanovi a Soně. V rohu baru, v místnosti oddělené od lokálu bylo asi šest hracích automatů. Rozměnil jsem si pětistovku. Automaty jsem občas hrál i dřív u nás. Automaty jsou všude stejné. Nikdy jsem nehrál za moc peněz. Tak za stovku, dvě. Občas za tři.

Teď jsem hodil dvoustovku do automatu. Už v ten okamžik, kdy si akceptor vzal bankovku, mi došlo, jakou vlastně dělám blbost. Mám pět stovek na měsíc a z toho dvě dám do bedny! Jsem hovado! Trochu mě omlouvá, že jsem byl opilý. No ale štěstí při mně ten večer stálo. Vyhrál jsem 1000 Kč. Vybral jsem to a hrál dál. Byl jsem na svých. Pětistovka, se kterou jsem přišel, putovala do zapínací kapsy u peněženky a do zadní kapsy u kalhot jsem si dal výhru. Takže jsem vlastně hrál za cizí peníze. Pokud bych prohrál, nic se neděje. Jenom přijdu o to, co jsem stejně neměl. Takže i kdybych všechno z kapsy prohrál, tak jsem vlastně neprohrál ani korunu. Docela, se mi dařilo. Vybíral jsem tu tisíc, tu dva, jednou dokonce tři a půl tisíce. Pak jsem ovšem zase do další bedny pětistovku z výhry vložil a tak furt dokola. K tomu jsem pil pivo. Hodně piva. Asi pět. A panáky. Vodku. Asi tři. Kupoval jsem Milanovi a Soně a taky jejich dalším kamarádům. Odcházeli jsme ve tři hodiny ráno. Smrděl jsem kouřem a vím, že mi přišlo strašně k smíchu, když Soňa řekla, že jsme tam byli celkem osm hodin, což je normálně jako v práci. Strašně jsem se smál a na celé spící sídliště jsem dokola volal

-Osm hodin! - a pořád dokola jen tato dvě slova.

Probudil jsem se v poledne. Bylo mi zle...jak jen člověku může být po takovém tahu. Vstal jsem z postele, otevřel balkon. Musel jsem odhrnout povalující se oblečení. Strašně smrdělo kouřem. Na balkoně jsem se nadýchl vzduchu.

Nebudu pít! Říkal jsem si. Vešel jsem dovnitř do místnosti. Horečně jsem začal přemýšlet, kolik jsem včera utratil. Sakra! Měl jsem pětistovku, a hrál jsem ty bedny. Vůbec jsem nebyl schopný dát dohromady, kolik mě ten včerejšek stál. Sklonil jsem se ke kalhotám a vyndal peněženku. Byl

jsem připraven na nejhorší. Ale pětistovka byla v kapsičce za zipem. Super! Pak jsem si také uvědomil, že bych možná ještě něco mohl mít v kapse kalhot. Vždyť přece výhry jsem dával do zadní kapsy kalhot. Sáhl jsem tam. Zmačkané peníze v zadní kapse byly milým dárkem. Sedl jsem ke stolu a srovnal peníze. Jaké bylo moje překvapení. Bylo tam 6500 Kč a účtenka s nějakým telefonním číslem. V druhé zadní kapse na mě vykukovala ještě pětistovka. Sáhl jsem pro ni a s údivem zjistil, že není sama. Bylo tam 3500 Kč. To je paráda! To si nechám líbit! Mám opět deset tisíc! Pochopil jsem, že je to z těch včerejších výher.

No tak takový život si dám líbit. Praha je báječná! Poměješ se, najíš se a napiješ se, automaty tě pobaví a nakonec jsi ještě v krutém plusu. VIVA PRAHA chtělo se mi křičet, ale místo toho jsem si raději došel na WC. Nádherný pocit mě vydržel celý den.

KAPITOLA TŘETÍ

Sehnat práci nebylo zas tak jednoduché. Bydlel jsem u Milana, každý den jsem kupoval Annonci a obvolával a obvolával. Úspěšnost byla nulová. Nakonec mi Milan měl sehnat práci někde v KFC, nebo v Mc Donaldu, nebo někde tam, ale bylo to na druhém konci Prahy a bylo to až od listopadu. A bez práce jsem si nemohl shánět bydlení. Takže první týden to byl bod nula.

Chodili jsme večer na pivo, občas jsem si zahrál. Výhra, kterou jsem vyhrál, zmizela a já byl po týdnu opět bez koruny. Režie je v Praze strašně drahá. Hned druhý den po tom tahu, kdy jsem přijel, jsem si za výhru koupil nové džíny. A dobře jsem udělal. Alespoň jsem něco měl. Peníze zmizely. Zkoušel jsem taky hrát, ale nedařilo se. Hluché období. Dal jsem tam vždy tak maximálně do tisícovky, no ale za týden to je nějakých skoro pět tisíc, řekněme. To je dost. Tedy bylo to dost pro mě.

-Tak to musíš spíš jít do nějaké herny, tohle je hlavně bar. Ale herna, to je jiná liga. Tam ty bedny víc dávají, je to tak nastavené- řekl mi Milan, když jsem si postěžoval na neúspěchy v hraní.

Shodou okolností druhý den, jsem se jel zeptat do jedné restaurace, jestli nepotřebují výpomoc. Ale i když si se mnou smluvili po telefonu schůzku, tak při osobním pohovoru mi řekli, že už vzali nějakou Ukrajinku, že pro mě nemají nic. A já se přitom do téhle restaurace vlekl přes půlku Prahy. Hm vážně super! Ukrajinku vzali a pro kluka z Krnova místo nemají. Zasraný Pražáci. Venku na ulici můj pohled padl na nápis

HERNA BAR U MIMONĚ

Měl jsem u sebe poslední pětistovku. Jako před týdnem, pomyslel jsem si. Vydal jsem se naproti a vešel dovnitř.

-Kávu? Pivo? - zeptala se barmanka, když jsem se usadil u přístroje.

-Nic děkuji- řekl jsem

-...a nebo, kolik stojí malý pivo?-zeptal jsem se

-Nápoje hráčům ke hře zdarma-řekla barmanka tónem, jako že je to snad jasný.

No tak to si dám líbit, řekl jsem si v duchu. Jak asi na tomhle můžou vydělávat? Blázní. Pivo a kávu zadarmo! Dal jsem si oboje.

-Musíte hrát...- řekla barmanka a dodala

-...pak Vám nápoj donesu-

Podíval jsem se na ní a řekl jsem

-Musím hrát. No ale jistě, to já mám v plánu-

Ten den jsem odcházel z herny a v kapse jsem měl deset tisíc. Pro Boha to je tak vtipný. Opakovaně, za sebou, jsem dva krát byl na nule, a dva krát jsem vyhrál deset tisíc. Takže je to jasný. Už nikdy nebudu mít méně nežli deset tisíc. To jasný. Prostě VIVA PRAHA.

Následující týden probíhal v podstatě stejně. Ráno jsem se oblékl, vyrazil na metro a jel metrem do herny U MIMONĚ. Cestou jsem si koupil noviny a v metru zaškrtoval inzeráty. V herně jsem si pak sedl ke stolku do rohu, dal si kávu a obvolával inzerci. To trvalo asi půl hodiny. Pak jsem si dal pivo a povídal s ostatními lidmi, co do herny chodili. Docela jsme se skamarádili. Chodili tam povětšinou stejní lidé. K osazenstvu herny U MIMONĚ bych se možná mohl zmínit trochu blíže.

Byl tam třeba Ondřej. Kluk z lékárny přes ulici. Pracoval za pultem, vydával léky, a když přišel zákazník a nevěděl přesně, co chce, Ondřej ho vždy vedl do rohu, kde měli vystavené přípravky od jednoho svého dodavatele. Tento dodavatel dával jejich lékárně větší provize z prodeje, nežli jiní dodavatelé, takže Ondřej doporučoval jejich výroby doslova na všechno. Od menstruačních bolestí, přes akné, až po stařeckou senilitu. Byly to různé pilulky, mastičky a prášky. Ondřej občas dělal reklamu na jednu mast i v herně, a to tak, že když přišel, položil si tubu s mastí na pult a čekal, až se ho někdo zeptá, co to je? Ondřej pak vychvaloval mast a nabídl zájemci slevu! Samozřejmě se o žádnou slevu nejednalo, Ondřej nikdy mast neprodal, ale alespoň si získal svoji přezdívku. Kvůli té masti

se mu říkalo Mastička. Ondřej hrál velmi pravidelně, ale neprohrával žádné velké peníze najednou. Přesto si myslím, že po těch svých dvoustovkách dokázal za měsíc prohrát tak deset až patnáct tisíc. Ondra vždy, když se v herně rozproudila nějaká ostrá debata o ničem, říká

-V BAJKÁCH MLUVÍ ZVÍŘATA JAKO LIDÉ, V HOSPODÁCH JE TO NAOPAK-

Nebo Martin. Ten se jmenoval Nagyoffog. Jeho děda byl Maďar. Takže jeho přezdívka byla jasná. Byl to Maďar. Martin moc nehrál. Jen velmi výjimečně. Martin se většinou pohoršoval, jak můžeme dávat peníze do automatů. Ale zase naopak on, tak jednou za měsíc, někdy dva krát, se pořádně opil a pak šel do bordelu. Ta návštěva ho většinou stála tak pět tisíc. Měl takovou drobnou sexuální úchytku, říká se tomu pissing, nebo tak nějak. Miloval, když na něj dívky čůrají.

Chodil tam i Pavel. Jeho táta byl za socialismu velká hudební hvězda. Pak zemřel, těsně po převratu a on se snažil přes zašlou slávu svého otce zajistit si dobrý život i dnes. Ale moc mu to nešlo. Dělal dokonce to, že volal do rádií na písničky na přání, vydával se za fanouška a nechával si zahrát písničky svého otce. Pavel žil z tantiém za písničky svého táty. Ale co si budeme povídat, jeho písničky se nyní již moc nehrály. Pavel se pravidelně hlásil do všech různých talentových televizních soutěží, kde vždy soutěžil s nejslavnější písničkou svého otce. Pavel hrál na kytaru, ne zas úplně špatně, ale vždy ho vyhodili hned v prvním kole. Ale alespoň připomněl svého tátu.

Tihle tři kluci chodili vždy dopoledne. Ondra si odbíhal vždy na skok z práce, občas přišel si rozměnit a vždycky si za stovku, nebo za dvě zahrál. Martin dělal často noční. Někde uklízel. Cestou z noční se vždy zastavil zde a dal si pivo a taky si zahrál. Občas vydržel až do odpoledne. Pavel byl největší „držák“. Když ho to chytlo, dovedl jet nonstop. Třeba dva dny. Jen seděl, občas hrál, občas ne, ale hlavně dost pil. Nechával si dovážet pizzu, aby nepomřel hlady, a když měl štěstí, že vyhrál v automatu, dělal mejdany velkého rozsahu, každého zval na panáka, bral každého kolem ramen a zpíval písničky svého otce.

Dost často dopoledne chodil taky Filip. Filip se příjmením jmenoval Al Nassan, byl to napůl Arab, jeho máma byla Češka, otec z Libye. Zajímavé je, že i když tady se přezdívka přímo nabízela, nikdo mu neřekl jinak než Filip. Filipovi bylo asi dvacet tři let. Studoval. Tedy tvrdil, že studuje, ale